

ἀγριεύομαι Κάρπ. Κρήτ. ἄγριεύομαι Σύμ. ἀγρεύομαι Πόντ. (Ὁφ.) ἀγρεύομαι Πόντ. (Κερασ. Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος. Ὁ τύπ. ἀγριεύω καὶ ἐν τῷ Ἐρωτοκρ. Δ στ. 415 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.) Τὸ ἀγρεύου προ- ἤλθεν ἐκ τοῦ ἀγριεύω κατ' ἐπένθ. τοῦ ι. Διὰ τοὺς τύπ. ἀγρεύω καὶ ἀεργεύω πβ. ἄγρος καὶ ἀεργίος ἐν λ. ἄγριος, διὰ δὲ τὴν ἀφαίρ. τοῦ α ἐκ τοῦ ἄγριεύω καὶ ἀγρεύω ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1, 213.

1) Ἀμτβ. Ἐξαγριοῦμαι, παροξύνομαι, ἐρεθίζομαι α) Ἐπὶ ἐμψύχων κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Πάντ. Τραπ. Χαλδ.) Τσακων. : Ἀγρίεψεν τὸ ἄλογο - ἡ κάττα - ὁ σκύλλος κοιν. Μὴ φωνάζης, γιατί ἀγριεύει τὸ πουλάρι Ἡπ. Ἀπόφθι τὰ σκ' ἄλλὰ ἀγρίψαν πουλύ, δὲν ξέρου γιατί ἔτρουγαν (ὕλακτουν) Σισάν. Ἀγρίψι τοῦ μιλίδθ' (ὄρος τῆς μελισσοκομίας. Λέγεται ὅταν ἐν τῇ κυψέλῃ πολλα- πλασιάζονται οἱ κηφήνες, ἐλαττώνονται δὲ αἱ ἐργάτιδες) Χαλκιδ. (πβ. τὸ ἀρχ. ἀγριαίνειν ἐπὶ ζῴων ὁμοίως λεγόμε- νον). Τὸ παιδί μ' ἀεργεύει καὶ πάει (ὁσημέραι καθί- σταται ἀγριώτερον, μᾶλλον ἀτίθασον) Μεγίστ. Ἀμ' ἀγρίεψη λιγάκι ὁ πατέρας του, τοῦ πάει τρίτη καὶ τετάρτ' (τρόμος τὸ καταλαμβάνει) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Τί σοῦ εἶπα κι ἀγρίψις; Ἡπ. (Ζαγόρ.) Ἐγρεψεν καὶ τερεῖ με (μὲ προσβλέπει μὲ ἄγριον ὄμμα) Χαλδ. Ἡ σημ. καὶ ἐν τῷ Ἐρωτοκρ. Πβ. Δ στ. 415 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.) «θωρῶ μὲ δίχως ἀφορμὴ ἀγριεύεις καὶ μανίζεις». Συνών. ἀγριαίνω, θυμώνω.

β) Ἐπὶ ἀψύχων κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.): Ἀγρίεψαν τὰ μάτια του κοιν. Ἐγρεψαν τ' ὀμμάτ' Χαλδ. Ἀγριεύει ἡ θάλασσα (λαμβάνει ἀγρίαν μορφήν, ταράσσεται, ἐξεγείρεται). Ἀγριεύει ὁ ἀέρας - ὁ καιρὸς (γίνεται σφοδρότερος) κοιν. Ἀγριεύουν τὰ βουνὰ ἀπ' τὰ χιόνια Ἡπ. Ἀγριεμένη θάλασσα (πβ. Λουκιαν. Τόξαρ. 20 «πέλαγος ἡγριωμένον»), ἀγριεμένο πρόσωπο κοιν. Τὸ κηπάρι ἀγρίεψε τόσα χρόνια ἀπεριποίητο Παξ. Ἡγρίεψε τὸ χωράφι (ἔμεινεν ἀκαλλέργητον καὶ ἐκ τούτου ὕλομανεῖ) Χίος Βουνὸ ἀγριεμένο (τὸ μὴ ἔχον ἐπὶ τῶν κλι- τύων του καλλιεργουμένους ἀγρούς) Κύθν. Πβ. τὸ ἀρχ. ἀγριῶ ἐπὶ τόπου ὁμοίως λεγόμενον. Ἐπίσης ἀγρίωμα. Καὶ μετβ. ἀγριῶ, ἐξαγριῶ, ἐρεθίζω, παροξύνω α) Ἐπὶ ἐμψύχων κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Χαλδ. κ. ἄ.) Τσακων. : Μὴ ἀγριεύης τὸ βόδι Πελοπν. (Λακων.) Ἀγρίεψες τὰ πουλλιά Κρήτ. Ἡγρίεψές το τὸ ζῷ; δὲ δὸ πιάθ' (ἐὰν ἐξαγριώσης τὸ ζῷον, δὲν δύνασαι νὰ τὸ συλλάβῃς) Μύκ. Ἀγρίψα τοῦ μ' ἰάρε' κ' ἔφ'γι Ἡπ. Ἀγρεύω τ' αἰγίδ' Χαλδ. Ἐγρεψες τὰ κοσσάρας (ὄρνιθας) Κερασ. Μὲ τὰ λόγια δὸν τὸν ἀγρίεψεν Κρήτ. Τὸν ἀγρίεψε καὶ δὲν ἔρχεται πλεὰ Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Εἶν' ἀγριεμένου τοῦ σκ' ἄλλι, μὴν τοῦ ζ' γῶν'ς, θά σι φάη (μὴ τὸ πλησιάζῃς, θὰ σὲ δαγκάσῃ) Στερελλ. (Αἰτωλ.) || Ἄσμ.

Τὸν Ἀπρίλι καὶ τὸν Μά' | πέρδικαν ἐμέρωνα
κι ὅσο τὴν ἐμέρωνα, | τόσο 'κεῖν' ἐγριεύετο
κ' ἐκακωσυνεύετο

Κάρπ. β) Ἐπὶ ἀψύχων κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ.) Τσακων. Ἀγριεύω τὰ μάτια μου κοιν. Ἀγρεύω τ' ὀμμάτ' Κερασ. Ἀμ' ἀγριεῖ' τοῦ μ' αὐτ' οὐ πατέρας, τρέμ' τοῦ πιδι Αἰτωλ. 2) Μέσ. φέρομαι ἀγροίκως, σκαιῶς πρὸς τινά Σύμ. : Τί μοῦ ἄγριεύεσαι τώρα; 3) Μετβ. εἰς ταραχὴν καὶ φόβον ἐμβάλλω τινά, φοβῶ Κρήτ. Πόντ. (Κερασ. Ὁφ. Τραπ.) κ. ἄ. : Τ' ὄνειρο ἀπὸ εἶδενε τὸν ἀγρίεψεν Κρήτ. Εὐρέθηκεν 'ς τὰ σκοτεινὰ καὶ τὸν ἀγρίεψενε τὸ σκοτίδι αὐτόθ. Ὁ δέσκαλον ἔγρεψεν τὸ παιδί κι ἄλλο 'κι θέλ' νὰ πάη 'ς σὸ σχολεῖον (ὁ διδάσκαλος ἐφόβησε τὸ παιδί καὶ δὲν θέλει πλέον νὰ φοιτήσῃ εἰς τὸ σχολεῖον) Τραπ. Ἀίτικα

λακιστία λές τῶ' ἀγρεύεις τὸ γαρδέλλι (τοιούτους λόγους λέγεις καὶ φοβίζεις τὸ παιδίον) Ὁφ. Ἐποίτ'δε ἀτόσα τὰ μάτ' ε' τῶ' ἔγρεψέ με (ἔκαμεν τόσον μεγάλους τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ μ' ἐφόβησε) αὐτόθ. Μή μου τὰ λές αὐτὰ κι ἀγριεύομαι Ἀρτάκ. Πάνορμ. Ἀγριεύτηκα ἅμα εἶδα τὸ λείψανο (τὸν νεκρὸν) Ἀνδρ. Μαναχὸς ἀπέσ' 'ς σ' ὁσπίτ' ἀγρεύομαι (μόνος μέσα εἰς τὸ σπίτι φοβοῦμαι) Ὁφ. Τῇ νύχτα ἀγρεύομαι τῶναι πονθὲ οὐ πάγω (τὴν νύκτα φοβοῦμαι καὶ δὲν πηγαίνω πονθενά) αὐτόθ.

ἀγρίζευτος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *γριζευτός < γρι- ζεύω.

Ὁ ἀνεκρίζωτος, ὁ μὴ ἀνασκαφεῖς καὶ καθαρθεῖς ἐκ τῶν ριζῶν, κυρίως ἐπὶ δάσους, ὅπερ τεμνόμενον γίνεται ἀγρός, ἢ ἐπὶ ἀγροῦ χερσωθέντος καὶ δεομένου ἀνασκαφῆς.

ἀγριλίκι τό, Ἡπ. (Δρόβιαν.) Πελοπν. (Γορτυν. Με- γαλόπ. Μεσσ.) ἀγριλίχ' Μακεδ. (Γρεβεν.) Σάμ. ἄγριλίκι Πελοπν. (Λάστ.) ἀγουριλίκι Πελοπν. (Μεσσ.) ἀγουριλίκι Πελοπν. (Μεσσ.) ἄγουριλίκι Πελοπν. (Μεσσ.) ἀγαρίλι' Θεσσ. ἄγαρίλι' Θεσσ.

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *ağırılık*.

1) Προγαμαία δωρεὰ τοῦ γαμβροῦ πρὸς τὴν νύμφην ἰδίᾳ, ὅταν οὗτος χῆρος ὢν ἔρχεται εἰς δεύτερον γάμον, ἢ δὲ νύμφη εἶναι παρθένος ἔνθ' ἄν. 2) Προγαμαία δω- ρεὰ τοῦ γαμβροῦ πρὸς τὴν νύμφην, ὅταν ἔρχεται εἰς τέταρτον γάμον, διὰ νὰ πείσῃ αὐτὴν νὰ στέρξῃ εἰς τὸν γάμον τοῦτον μὴ ὄντα νόμιμον Πελοπν. (Μεσσ.): Ὁ γαμπρὸς τῆς γράφει ἐν' ἀμπέλι γιὰ ἄγουριλίκι.

ἀγριλίτσα ἡ, Κεφαλλ.

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Τὸ φυτὸν πουτορία ἢ Καλαβρικὴ (putoria Calabrica). Συνών. ἀγριορριζαρο.

ἀγρίλλιαστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀγρίλλιαστους Σάμ. ἀγρίλλιαγος Πελοπν. (Κυνουρ.) ἀγρίλλιαος Πελοπν. (Βούρ- βουρ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *γριλλιαστός < γριλ- λιάζω. Διὰ τὴν ἀποβολὴν τοῦ γ ἐν τῷ τύπ. ἀγρίλλιαος πβ. καὶ ἀνέγγιαος ἐκ τοῦ ἀνέγγιαγος, δι' ὃ ἰδ. ἄγγια- χτος.

Ἀβραστος, ἄψητος, ἐπὶ κρέατος ἔνθ' ἄν. : Μὰ τί, θὰ τὸ φάμε ἀγρίλλιαγο; Κυνουρ.

ἀγριμάκι τό, Κρήτ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀγρίμι.

Τὸ μικρὸν ἀγρίμι 2 β, ὃ ἰδ. : Ἄσμ.

Ἀγρίμι καὶ ἀγριμάκια μου, λάφια μου μερωμένα.

ἀγρίμι τό, ἀγρίμιν Λυκ. (Λιβύσσ.) Πόντ. Χίος (Καρ- δάμ.) ἀγρίμι κοιν. ἀγρίμ' βόρ. ἰδιώμ. ἀγρίμ' Μακεδ. (Χαλκιδ.) ἀγρίμιν Τσακων. ἄγριμι Νάξ. (Φιλότ.) ΣΖαμπελ. Ἄσμ. δημοτ. 764 ἄγριμ' Σάμ.

Ἐκ τοῦ μεσν. ἀγρίμαιοι διὰ τοῦ πληθ. ἀγρίμια, ἐξ οὗ *ἀγρίμια, κατὰ τὸ ἀντίστροφον σχῆμα καλάμια - καλάμι, θαλάμια - θαλάμι κτλ. Πβ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 22 (1910) 240 κέξ. Τὸ ν ἐν τῷ τύπ. ἀγρίμιν' προῆλθεν ἐκ τοῦ πληθ. τύπ. ἀγρίμια προφερομένου ἀγρίμνια. Πβ. ἀμνίδι ἐκ τοῦ ἄμνια, δι' ὃ ἰδ. ἄμα. Πβ. καὶ μεσν. ἐπίθ. Ἀγρίμης.

1) Πᾶν ἄγριον θηλαστικὸν τετράπουν σύνηθ. : Ἰδῶ
 ὅς τοι λόγγον βουσῶν τ' ἀγρίμια Στερελλ. (Αἰτωλ.)
 Πῆγαν τ' ἀγρίμια καὶ μῦθαγαν τοὺ καλαμπόκ' αὐτόθ. || Ἄσμ.

Φεύγουνε σὰ λαφόπουλλα, ἄγριμια κυνηγημένα

ΣΖαμπέλ. ἐνθ' ἄν. Μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπου ἀγρίου, ἀτιθάσου,
 δυστρόπου, ἀπολιτίστου, βαρβάρου κοιν. : Εἶναι ἀγρίμι, δὲ
 θέλει νὰ δῇ ἄνθρωπο σύνηθ. Ἀγρίμι κατάμονο εἶναι ὁ γιὸς σου
 Ἄνδρ. Πῆγαν τ' ἀγρίμια καὶ μ' χάλασαν τ' ἀμπέλ' (ἐνν. παι-
 δία ἄτακτα) Αἰτωλ. Πβ. ἀγριοκἀτσικο. Συνών.
 ἀγρίδι 1. 2) Αἰγαγρος Κάλυμν. Κάρπ. β) Εἶδος
 αἰγάγρου Κρήτ. : Ἄσμ.

Ἀγρίμια καὶ ἀγριμάκια μου, λάφια μου μερωμένα,
 πέτε μου ποῦ ὅς οἱ τόποι σας καὶ ποῦ δὲ χειμαδεύατε ;

Νὰ φάς ἀπὸ λαγοῦ μερὶ καὶ ἀπ' ἀγριμοῦ τὴ μέση.

3) Ἀγριον πτηνὸν Στερελλ. (Λαμ.) 4) Εἶδος μικροῦ
 λάρου Σῦρ. 5) Ἀγρευόμενον ζῷον, θήραμα Χίος
 (Καρδάμ.) Ἡ σημ. ἤδη παρ' Ἀθην. 12,549f «πολλὰ μὲν
 τῶν ἀγριμαίων ἐγκεῖται πεπονημένα... γέννη». Πβ. καὶ
 Preisigke Wört. griech. Papyr. ἐν λ. ἀγριμαῖον.
 Συνών. ἀγριομερινό, κυνήγι. 6) Τερατώδες μυθι-
 κὸν θηρίον ἀνθρωποφάγον (ἐν παραμυθ.) Θράκ. (Ἀδρια-
 νούπ.) 7) Τὸ δέρμα τοῦ ἀγριμίου Μακεδ. (Χαλκιδ.) :
 Μαζεύ' ἀγρίμια. 8) Κατ' ἐπέκτ. ἡ ἡμερος αἷξ ὡς ζωη-
 ρὸν καὶ ἀτίθασον ζῷον ἐν συγκρίσει πρὸς τὸ πρόβατον
 Κρήτ. Μῆλ.

ἀγριμικὸς ἐπίθ. Κρήτ. ἀγριμ'κὸς Θράκ. (Σαρεκκλ.)
 ἀγριμικὸ τό, Θράκ. (Ἀρκαδιούπ.) Μακεδ. (Κοζ.) Πελοπν.
 (Λακων. Μάν.) ἄγριμικὸ Ζάκ.

Ἐκ τοῦ οὗς. ἀγρίμι.

1) Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν αἰγαγρον, ὁ προερχόμενος ἐκ
 τῆς αἰγάγρου Κρήτ. : Ἐσθρα τριάντα ὀργυῖες ἀγριμικὸ λουρὶ
 (ἐκ τοῦ δέρματος τῆς αἰγάγρου ἔκοψα λωρίδα μήκους τριά-
 κοντα ὀργυῖων). 2) Τὸ οὐδ. ὡς οὗς., ἀγρίμι 1, ὁ ἰδ.
 Ζάκ. Θράκ. (Ἀρκαδιούπ.) Μακεδ. (Κοζ.) Πελοπν. (Λακων.
 Μάν.) : Ἀπ' ὅλα τ' ἀγριμικὰ βρίσκονται ὅς τὸ ὀρμάν' (δάσος)
 Ἀρκαδιούπ. || Γνωμ. Ὁ πουλλολόγος πούπουλα καὶ ὁ ψαρᾶς
 χλέπια καὶ ὅπου κυνηγᾷ τ' ἀγριμικὰ ὥρῃ ξεπολυσία (ὁ κυνη-
 γὸς τῶν πτηνῶν ὡς κέρδος ἔχει τὰ πτερά των, ὁ ἄλιεὺς
 τὰ λέπια των καὶ ὁ κυνηγὸς τῶν ἀγριμίων τὴν παντελεῖ
 ἀνυποδησίαν του) Λακων. || Ἄσμ.

Νὰ σε φυτέψω ὅς τὸ βουνό, | σκιάζομαι γιὰ τ' ἀγριμικό,
 νὰ σε φυτέψω ὅς τὸ γιालό, | σκιάζομαι γιὰ τ' ἀγριόψαρο

(σκιάζομαι = φοβοῦμαι) Μάν. β) Ὁ χοῖρος κατ' εὐφη-
 μισμ. Ζάκ. Μακεδ. (Κοζ.) γ) Ἐρημος οἰκία Θράκ.
 (Σαρεκκλ.) : Ἀς πάγω, μωρή, νὰ δῶ τὸ σπῖτ' μου, νὰ δῶ
 τ' ἀγριμ'κό μ'. Πβ. ρημάδι.

ἀγριμοκέρα ἐπίθ. θηλ. Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὗς. ἀγρίμι καὶ κέρας. Διὰ τὸ β' συνθετ.
 ἀμάρτ. ὡς ἀπλοῦν πβ. ἀβγοτδέρας, γιδοκέρης, ἐφτα-
 κέρης, τραγοκέρης, τρικέρης κτλ.

Ἡ ἔχουσα κέρατα ὅμοια πρὸς τὰ τῆς αἰγάγρου, ἐπὶ
 αἰγός.

ἀγριμοκόκκαλο τό, Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὗς. ἀγρίμι καὶ κόκκαλο.

Ὅσπουν αἰγάγρου, τὸ ὅποιον, ἀφ' οὗ σχισθῇ ὑπὸ τοῦ
 ποιμένος ὁ μηρὸς ζῶου τινὸς ἐκ τοῦ ποιμνίου, ἐμβάλλεται
 ἐν αὐτῷ καὶ ἐνράπτεται πρὸς τὸν σκοπὸν ὅπως τὸ ζῷον

τοῦτο, τὸ ὅποιον μέλλει νὰ χρησιμεύῃ ὡς ὁδηγὸς τοῦ
 ποιμνίου, ἀποκτήσῃ κατὰ τὴν δοξασίαν τῶν ποιμένων
 τὴν μαγικὴν δύναμιν νὰ κάμνῃ τὰ ἀκολουθοῦντα αὐτῷ
 ζῷα «ἄγρια σὰν ἀγρίμι» καὶ ἀδυνατῇ ὁ κλέπτης νὰ συλ-
 λαμβάνῃ αὐτά. Πβ. καὶ περδικοκόκκαλο, σκυλλο-
 κόκκαλο, χοιροκόκκαλο, ψαροκόκκαλο.

ἀγριμοκυνηγὸς ὁ, Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὗς. ἀγρίμι καὶ κυνηγός.

Θηρευτὴς αἰγάγρων. Συνών. ἀγριμολόγος.

ἀγριμοκωπέλλουδο τό, Κῶς

Ἐκ τῶν οὗς. ἀγρίμι καὶ κωπελλούδι.

Ἡ δύσκολος καὶ ἀπρόσιτος κόρη : Ἄσμ.

Τὸ κυπαρίσσι τὸ λυγρὸν ὁ ἀγέρας τὸ ζευλώνει
 καὶ τ' ἀγριμοκωπέλλουδο ὁ νεὸς τὸ ἡμερώνει
 (ζευλώνει = κάμπτει).

ἀγριμολόγος ὁ, Ἀντικύθ. Κρήτ. Πληθ. ἀγριμολόοι
 Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὗς. ἀγρίμι καὶ -λόγος, ὅπερ κατέστη
 παραγωγικὴ κατάλ., περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 22
 (1910) 247.

Θηρευτὴς αἰγάγρων ἐνθ' ἄν. : Ἄσμ.

Ποιὸς εἶν' ὁ νεὸς ὁ κυνηγός, ὁ νεὸς ὁ ἀγριμολόγος,
 ποῦ δὲ φοβᾶται τὸ θεριὸ καὶ δὲ ἀρομᾶσσει δράκω ;
 Κρήτ.

Σαράδα μέρες ἔκαμεν ὁ κυνηγὸς ὅς τὸ δαῦκο
 καὶ ἀπάνω τοσὶ σαράδα θυὸ ἔστεισε μοιρολόι,
 παιδιὰ, δὲν εἶναι κυνηγοί, δὲν εἶν' ἀγριμολόοι ;

(δαῦκο = χάνδακα ἔστεισε μοιρολόι = ἤρχισε νὰ θρηνῇ)
 αὐτόθ. Συνών. ἀγριμοκυνηγός.

ἀγριμολογῶ Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὗς. ἀγριμολόγος.

Θηρεύω αἰγάγρους : Ἄσμ.

κυνηγα καὶ λαγώνευγεν ὁ νεὸς καὶ ἀγριμολόγα
 (λαγώνευγεν = ἐθήρευε λαγούς).

ἀγριμονερό τό, Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὗς. ἀγρίμι καὶ νερό.

Πηγή, ἐξ ἧς πίνουν οἱ αἰγαγροί.

ἀγριμόνια ἡ, Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ἀγριμονιά Λεξ.
 Κομ. Περίδ. Βυζ.

Τὸ Ἰταλ. *agrimonia*, ὁ ἐκ τοῦ Ἑλλην. ἀργεμώνη.
 Πβ. ESophocles Greek Lexic. (λ. ἀργεμώνη) καὶ
 ΓΧατζιδ. MNE 2,198 καὶ 200.

Τὸ φυτὸν ἀγριμόνιον τὸ Εὐπατόριον (*agrimonia*
Eupatoria) τῆς τάξεως τῶν ροδανθῶν (*rosaceae*), τὸ
 Εὐπατόριον τοῦ Διοσκορ. (4,41). Πβ. ΠΓεννάδ. Συνών.
 ἀσπροζάκι, φονόχορτο.

ἀγριμότραγος ὁ, ἀμάρτ. ἀγριμότραος Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὗς. ἀγρίμι καὶ τράγος.

Ἄγριος τράγος. Συνών. ἀγριότραγος.

ἀγριμούτσα ἡ, Κρήτ.

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Ἡ μεγάλη ἀκρίς. Ἰδ. ἀκρίδα.

